

[Statsministeren.]

som den ærede Ordfører for Udvalget har gjort om Muligheden af at anvende dette Understøttelsesforslag ogsaa under Arbejdsstridigheder, skal jeg ligesom den ærede sidste Taler bemærke, at det allerede er sagt baade i Folketinget og her i Landstinget, at Ændringer, som maatte sikre derimod, er vi særdeles villige til at optage i den Lov, hvor det hører hjemme, nemlig Loven om Arbejdsløshedsforsikring. Der vil altsaa ikke være Fare for, at en saadan Anvendelse kan finde Sted, hvis Arbejdsstridigheder maatte indtræffe, saa af den Grund behøver man ikke at være bange for at tiltræde Forslaget om en midlertidig Hjælp til de arbejdsløse.

Jeg mener ligesom den ærede sidste Taler, at den forfatningsmæssige Udvej, som er anvist med Hensyn til Sagens Behandling, nu maa prøves, saaledes at Landstinget kan komme til at tage sit Ansvar sammen med Folketinget.

Ordføreren (Stensballe): Jeg vil gerne sige til det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen), at jeg har ikke anført dette, at hvis Lovforslaget gennemføres, kunde Kommunernes og Statens Penge anvendes til Understøttelse under Arbejdsstridigheder, som den eneste Grund til at gaa imod Forslaget. Jeg har tillige sagt, at det var et rent Understøttelsesforslag, at der manglede Kontrolregler o. s. v., og af den Grund kunde vi ej heller gaa med. Der er altsaa flere Grunde. Men naar det nu hævdes baade af det ærede Medlem og den højtærede Minister, skønt jeg forstod, at den højtærede Minister ikke var helt saa sikker som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds i sine Udtalelser om, hvad der var stillet i Udsigt i Folketinget. . . (Statsministeren [Stauning]: Jo). Ja, saa har jeg misforstaaet Ministeren. . . at det Forslag, som nu foreligger, kunde ændres, ja, saa forstaar jeg egentlig talt ikke, at vi har faaet det sendt her til Landstinget i en Skikkelse, i hvilken man paa Forhaand vidste, at der slet ikke kunde være Tale om at gennemføre det, idet det fra vor Side er sagt højt og tydeligt, i hvert Fald i Folketinget, at der ikke kan forhandles paa det Grundlag. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Hele Systemet er vi imod, hele Princippet er vi imod, og skal der forhandles om en midlertidig Støtte, hvad jeg nu slet ikke kan indse skulde være nødvendigt, fordi vi, som den højtærede Statsminister sagde, maaske hurtigt kan faa Lovforslaget om Krisekasser gennemført, og

Kasserne saa ogsaa hurtigt maa kunne oprettes, er vi villige til, som antydet flere Gange, at gaa med, men paa et forsikringsmæssigt Grundlag, idet vi er villige til at gaa med til offentlige Bidrag, lige saa længe som Kasserne selv vil gaa med.

Jeg skal kun til Slut angaaende Førerskabet sige: Ja, men Regeringen har ogsaa Førerskabet, selv om jeg ikke mener, det har været særlig godt — det har jeg dokumenteret baade ved første og anden Behandling, og det skal jeg ikke komme tilbage til. Men Eneafgørelsen kan Regeringen ikke have. Det bør være saaledes i dette som i alle andre Tilfælde, hvor vi lovgiver, at Mæglerrollen kan ogsaa være en Rolle for Regeringen.

Ludvig Christensen: I dette Spørgsmaal har der ikke været nogen som helst Adgang for Regeringen til at spille en Mæglerrolle, for saa var der kommet noget ud af Forhandlingerne i det andet høje Ting. Vi ved fra Forhandlingerne derovre, at alt, hvad der blev nævnt af Indvendinger fra Venstres Side, tilbød man efterhaanden at imødekomme, lige indtil der blev Spørgsmaal om, hvorvidt Venstre saa vilde bevilge Pengene, hvilket de sagde nej til. Altsaa, der har overhovedet ikke været Tale om nogen Mæglerrolle, Flertalspartierne har overhovedet ikke villet lovgive paa dette Grundlag, og hermed har Landstingets Flertal overtaget Førerskabet i denne Sag.

Statsministeren (Stauning): Jeg vil gerne i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkninger sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Krisekasserne snart kan blive til Virkelighed, afhænger af, paa hvilken Maade man vil stille sig til den Form, Lovforslaget faar i Folketinget. Jeg vil gerne forebygge, at de arbejdsløse efter de Udtalelser, der er faldet her, bilder sig ind, at der er nogen Mulighed for at faa nogen Hjælp i den nuværende, øjeblikkelige Situation. Saa vidt jeg kan skønne, er man rede til at forkaste det Forslag, der tilsikrer de arbejdsløse nogen Hjælp, og at skyde Spørgsmaalet om Hjælp ud til en forsikringsmæssig Ordning, under hvilken de arbejdsløse skal betale et eller andet større eller mindre Bidrag for en Gang i Fremtiden at være sikrede en Hjælp. Men altsaa, de, der er arbejdsløse i Øjeblikket, og de, der ikke har nogen Ret til Understøttelse i Øjeblikket, vil efter den Stilling, Venstre og de Konservative har taget i dette høje Ting, ikke have Udsigt til at faa nogen som helst Hjælp.